[Комсомольская правда 1.3.1940 г.]

АВАНТЮРА МАННЕРГЕЙМОВЦЕВ ОБРЕЧЕНА НА КРАХ

СТАТЬЯ О. В. КУУСИНЕНА В ГАЗЕТЕ «КАНСАН ВАЛТА»

Центральный орган финляндского народного правительства «Кансан Валта» («Народная власть») опубликовал на-днях статью О. В. Куусинена под названием «Итак потерпели крах мечты господ правителей из Гельсинки».

«Правители из Гельсинки надеялись больше всего на два обстоятельства, когда они осенью прошлого года отклонили предложения Советского Союза и начали войну. Во-первых, они надеялись на укрепления, так называемые линии Маннергейма на Карельском перешейке. И, во-вторых, они надеялись на английскую помощь.

Но обе мечты потерпели крах...

Линия Маннергейма уже прорвана. Следует признать, что она была действительно сильно укреплена. Четыре года подряд там на узком перешейке строились железо-бетонные укрепления, сильно защищенные артиллерийские и пулеметные гнезда. Строились они под руководством генералов и военных инженеров трех государств, по последнему слову военной техники. «Такую линию никакая армия не в состоянии разбить»,- убеждал генерал Кирк финских офицеров летом прошлого года после осмотра укреплений Карельского перешейка. И, в самом деле, подобной линии никакой армии еще не приходилось брать.

Но Красная Армия Советского Союза разбила ее. Изучив качество и силу укреплений маннергеймовской линии. Красная Армия 11 февраля пошла на прорыв этой ливни. Пока маннергеймовские штабные офицеры хвастались военным корреспондентам шведской печати великим «Чудом Суммы», одна из дивизий Красной Армии недалеко от «Чуда Суммы» начала показывать маннергеймовцам свою «сумму чудес». Маннергеймовцам пришлось срочно удирать. Только за станциями Кямяря и Сяйние маннергеймовский штаб несколько пришел в себя, решился перевести дух и стал размышлять о том, как это можно было сокрушить хваленые «несокрушимые» укрепления генерала Кирка. После всесметающего перед собой наступления отряды Красной Армии быстро взяли все укрепления к западу от места

прорыва Маннергеймовской линии, вплоть до Финского залива. Овладели они и укреплениями Койвисто, которые должны были быть самым прочным центром всей защиты.

Таким Таким, линия маннергейма не выдержала испытания ударов Красной Армии, а надежды на английскую помощь не оправдались.

В ноябре и декабре прошлого года английские обещания были весьма пышными. «Не идите на соглашение с русскими», - кричали Таннеру и Эркко из Лондона.- «Мы вам, безусловно, придем на помощь во время войны». У финских правителей началось затемнение в мозгах, и они бросились воевать. Англичане продолжали кормить белофиннов обещаниями и дальше. Только радужные эти обещания понемногу бледнели. Сперва англичане обещали послать в Финляндию 100 тысяч солдат из Канады. Но канадцы предпочли остаться в Канаде. Затем было обещано выслать тысячи «добровольцев» из Англии. Но эти тысячи остались в Англии. Затем в Гельсинки сообщили, что из Лондона помощь будет послана только товарами, а из Америки - деньгами, солдат же пусть посылают Швеция и Норвегия. Но к великому неудовольствию Англии правительства Щвеции и Норвегии отказались от такой чести.

Таннер горько сетует, что из Америки обещанных денег не посылают, так как руководители банков начали сомневаться, получат ли они что-нибудь обратно. Итак, похоже немножко на то, что англичане надули, как надули они перед тем и польское правительство и многих других. Мы три месяца тому назад предсказывали, что иностранные империалисты безусловно надуют правительство финских капиталистов.

Давно сказано, что кого боги хотят погубить, у того они прежде всего отнимают разум. Обанкротившееся правительство Маннергейма, Рюти и Таннера идет ко дну. Дни его сочтены. Но и накануне своей гибели оно еще пытается загнать в пасть смерти десятки тысяч солдат Финляндии. Это одно из самых больших его преступлений. Пора солдатам и гражданам Финляндии решить: стоит ли им еще проливать свою кровь ради сохранения власти Маннергейма-Рюти-Таннера? Не пора ли сказать этим преступным господам: «Воюйте сами, если хотите! Народ же наш хочет жить, хочет мира!»

(Соб. инф. «Комсомольской правды»).

[Kansan valta 1.3.1940 Nro 23 (42)]

Niin luhistuvat Helsingin valtaherrain toiveet

Oli kaksi asiaa, joihin Helsingin hallitusherrat enimmän luottivat, kun he viime syksynä hylkäsivät Neuvostohallituksen sovintotarjouksen ja lähtivät käymään sotaa. Ensiksikin he luottivat niinsanotun Mannerheimin-linjan varustuksiin Karjalan kannaksella ja toiseksi he luottivat englantilaisten apuun. Mutta kumpikin toivo on pettänyt.

MANNERHEIMIN LINJA ON MURRETTU. Se oli lujasti varustettu linja, se täytyy myöntää. Neljä vuotta oli siellä — kapealla kannaksella — yhtä mittaa rakennettu rautabetonivarustuksia, täydellisesti suojattuja tykistö- ja konekivääripesäkkeitä, rakennettu kolmen valtakunnan kenraalien ja sotilasinsinöörien johdolla, sotavarustustekniikan viimeisten vaatimusten mukaisesti. — »Tällaista linjaa on mahdoton minkään armeijan murtaa", vakuutti Suomen upseereille kenraali Kirke, käydessään viime kesänä Karjalan kannaksen varustuksia tarkastamassa. Eikä sellaista linjaa ollutkaan ikinä mikään armeija murtanut.

MUTTA NEUVOSTOLIITON PUNAINEN ARMEIJA MURSI SEN. Ensin tunnusteltuaan Mannerheimin linjan varustusten laatua ja lujuutta ryhtyi Punainen Armeija sitä puhkasemaan. Helmikuun 11 pnä, juuri kun mannerheimiläiset esikuntaupseerit olivat ennättäneet kehua Ruotsin lehtien sotakirjeenvaihtajille sitä suurta »Summan ihmettä", ryhtyikin eräs Punaisen armeijan divisiona siitä vähän matkan päässä näyttämään mannerheimiläisille semmoista summankummaa, että heille tuli kiire hatka. Vasta Kämärän ja Säiniön asemain takana uskalsi Mannerheimin esikunta pysähtyä hengähtämään ja ihmettelemään, että miten oli voitu murskata ne Kirken kehumat »ylipääsemättömät" varustukset. Tämän vastustamattoman läpimurron jälkeen valtasivat sitten Punaisen armeijan osastot nopeasti kaikki murtokohdasta länteen päin sijaitsevat Mannerheimin linjan varustukset, aina Suomenlahden rantaan saakka. Vallattiin Koiviston linnoituksetkin, joiden piti olla vahvimpana napana sillä sivustalla.

Siis Mannerheimin linja ei pitänyt kutiaan Punaisen armeijan hyökkäyksen edessä. Mutta vielä vähemmän pitivät kutiaan **ENGLANTILAISTEN LUPAUKSET APUVOIMAN LÄHETTÄMISESTÄ.**

Viime vuonna loka- ja marraskuussa ne englantilaisten

lupaukset olivat lihavimmillaan. »Älkää suostuko venäläisten kanssa sovintoon", huudettiin Erkolle ja Tannerille Lontoosta, „kyllä me tullaan avuksenne sodassa!" Ja siitä ne Suomen hallitusherrat höynääntyivät sotimaan. Eikä englantilaisten lupaukset loppuneet sittenkään. Ne vaan vähitellen pienenivät. Ensin luvattiin lähettää Suomeen 100.000 miestä Kanadasta. Mutta kanadalaiset jäi Kanadaan. Sitten luvattiin lähettää tuhansia »vapaaehtoisia" Englannista. Mutta ne ovat jääneet vapaaehtoisesti Englantiin. Sitten ilmoitettiin Helsinkiin, että Lontoosta lähetetäänkin apua vain tavarana ja Amerikasta rahana, — lähettäkööt Ruotsi ja Norja sotaväkeä! Mutta Ruotsin ja Norjan hallitukset kieltäytyivät kunniasta, Englannin suureksi mielipahaksi. Itse Ruotsin kuningas sanoi kohteliaasti: „Nej!" Vapaaehtoisia annetaan kylläkin Ruotsista värvätä, mutta ne kuuluvat olevan enimmäkseen semmoisia renttuja, ettei niillä tee tappelussa paljon mitään. Ja Tanner valittaa, että Ameriikasta ei ole edes niitä luvattuja rahoja tullut, kun pankinjohtajat ovat siellä ruvenneet epäilemään takaisinsaantia.

Siis näyttää vähän siltä, että englantilaiset ovat pettäneet. Mutta eihän se olisi ensimmäinen kerta. Pettihän ne Puolankin, ja monta muuta hallitusta ne ovat pettäneet. Me kommunistit ennustimme jo kolme kuukautta sitten, että pettää ne ulkolaiset imperialistit Suomenkin kapitalistien hallituksen. Mutta se näyttää olevan kerta kaikkiaan niin, että kenen jumalat tahtovat hukuttaa, hänet lyövät ne ensin sokeudella.

Mannerheimin, Rydin ja Tannerin konkurssihallitus on hukkuva. Sen päivät ovat luetut. Mutta vielä hukkumisensa aattona se yrittää ajaa surman suuhun kymmeniä tuhansia Suomen sotilaita. Siinä on yksi sen kaikkein suurimpia rikoksia.

Nyt on korkea aika Suomen armeijan sotilaitten ja muiden kansalaisten ratkaista: kannattaako yhä uhrata verta Mannerheimin, Rydin ja Tannerin koplan vallan säilyttämiseksi? Vai eikö ole tehtävä tenä ja sanottava noille rikoksellisille hallitusherroille:

SOTIKAA ITSE, JOS TAHDOTTE. MUTTA KANSAMME TAHTOO ELÄÄ! KANSAMME TAHTOO RAUHAA!

Otto Kuusinen.

[Komsomolskaya Pravda, 1 March 1940:]

MANNERHEIM SUPPORTERS' GAMBLING DOOMED TO CRASH

ARTICLE OF O. W. KUUSINEN IN THE NEWSPAPER “KANSAN VALTA”

The central organ of the Finnish People's Government “Kansan Valta” (“People’s Power”) recently published an article by O. W. Kuusinen entitled “So the dreams of the ruling gentlemen in Helsinki crashed”.

[Translated from the original Finnish text in "Kansan Valta":]

There were two things that the Helsinki gentlemen mostly trusted on when they rejected the Soviet government's offer of conciliation last autumn and went to war. First, they relied on the equipment of the so-called Mannerheim line on the Karelian Isthmus, and secondly, they relied on the help of the English. But both hopes have failed.

THE MANNERHEIM LINE HAS BEEN BROKEN. It was a strongly-equipped line, it must be admitted. For four years there was, on a narrow isthmus, going on construction of reinforced concrete fortifications, perfectly sheltered artillery and machine gun pillboxes, built on under the leadership of generals and military engineers from three countries, in accordance with the latest requirements of military engineering. - "It is impossible for any army to break such a line," General Kirke assured Finnish officers when he visited the Karelian Isthmus inspecting the fortifications last summer. No army had ever broken such a line.

BUT THE RED ARMY OF THE SOVIET UNION DID THAT. First, after probing the quality and strength of the fortifications in the Mannerheim Line, the Red Army began to break it. On February 11th, just as the staff officers in the Mannerheim HQ had boasted the Swedish War Correspondents about the "miracle of Summa," one Red Army unit started only a little distance away to show the Mannerheim believers such kind of a "miracle" that there came about a total panic to leave . It was only after the railway stations of Kämärä and Säiniö that the headquarters of Mannerheim dared to pause for taking breath and wonder how it was possible that those »insurmountable" fortifications, praised by Kirke, could have been crushed. After this irresistible breakthrough the Red Army detachments quickly captured all the fortifications of the Mannerheim line all the ways down to the shores of the Gulf of Finland. Even Koivisto fortresses were also conquered, which was supposed to be the strongest hub on that wing.

So, the Mannerheim line did not hold its expectations in the face of the Red Army attack. But even less did the ENGLISH PROMISES ON SENDING AN AUXIALIRY TROOP.

Last year in October and November those English promises were at their fattest. »Do not agree with the Russians," [Finnish government ministers] Erkko and Tanner were shouted to from London, "we do come to your help in the war!" And from that, those Finnish government rulers

flinched to war. And the promises of the English did not end there anyway. They but gradually declined. First, it was promised to send 100,000 men from Canada to Finland. But the Canadians stayed in Canada. Then it was promised to send thousands of "volunteers" from England. But they voluntarily chose to stay in England. Then it was told that only material help could be expected from England, and from America only money, - it is up to Sweden and Norway to send troops! But the governments of Sweden and Norway turned this honour down, to a great disdain for England. The Swedish king politely said, "Nej!" Volunteers could, however, be recruited from Sweden, but they, by hearsay, seem to be mostly such kind of bums that in a fight they are of no worth. And Tanner laments that even that money they promised from America is not seen here as the bank directors there have begun to turn doubtful about their recovery.

So it seems a little bit that the English are cheating. But that wouldn't be the first time. After all, they have also deceived Poland, and as well as plentiful other governments. We Communists already three months ago predicted that also the capitalist government of Finland would be deceived by those foreign Imperialists. But it definitely seems to be so that whom the gods will destroy they first make blind.

The Mannerheim, Ryd and Tanner bankruptcy government is drowning. Its days are numbered. But on the eve of its drowning, it is trying to drive tens of thousands of Finnish soldiers into the jaws of death. It is one of its most serious crimes.

Now is the high time for the Finnish army soldiers and as well as for other citizens to decide: Is it still worth sacrificing blood to maintain the rule of the Mannerheim, Ryti and Tanner gang? Or is it rather time to put a stop to this and say to those criminal rulers:

WAGE YOUR WAR IF YOU WILL. BUT OUR PEOPLE WANTS TO LIVE! OUR PEOPLE WANTS PEACE!

Otto Kuusinen.